O DORINŢĂ ÎMPLINITĂ

de Györfi-Deák György

Somalia ieşi din bordeiul improvizat pe traversele ce susţineau imensa pancardă luminoasă. Deşi de când se colmatase canalizarea şi administraţia renunţase să mai repare hidrofoarele nu mai locuia nimeni în imobilul cu pricina, municipalitatea ţinea să reamintească tuturor:

CETĂŢENI!

Aveţi drepturi?

AVEŢI ŞI ÎNDATORIRI!

Aceasta, spuneau oamenii, era singura raţiune pentru care imensul corp de locuinţe cu 57 de nivele nu fusese încă dinamitat.Consiliul local se folosea de orice mijloc ca să-şi facă un pic de propagandă.

Iar uriaşa firmă din buricul târgului costa mult mai puţin decât o pagină de ziar sau un minut de televiziune.

"Avem dreptul să avem îndatoriri", mormăiau cei care încercau să se sinucidă, asemeni tânărului din faţa Somaliei, înainte de a fi aruncaţi înapoi de pe parapetul electrificat, căci municipalitatea avea printre atribuţii şi menţinerea curăţeniei oraşului şi, îngrozit de viziunea creierilor răspândiţi pe caldarâm, primarul luase toate măsurile de precauţie. Aşa, rarii trecători din arondismentul Berzei puteau circula în deplină siguranţă printre gunoaiele de pe stradă.

- Ai încercat să zbori ? îl întrebă Somalia cu inocenţă.

Tânărul era încă prea şocat ca să-i răspundă. Încercă să se ridice, dar nu-l ajutară puterile.

- Când plouă, doare mai tare, îl linişti zăluda.

Îi ştia bine pe disperaţii aceştia şi nu se temea de ei. De obicei o lăsau în pace, căci lungul urcuş îi storcea de puteri. Şi-apoi femeia trecuse de mult de prima tinereţe, bani nu avea, întrucât îi dădea pe toţi pe băutură, iar despre talentul ei ascuns nu ştiau decât puţini, iar acelora nu le-ar fi trecut prin cap s-o caute în locul cel mai vizibil al oraşului, în coşmelia acoperită cu carton gudronat de sub memento-ul civic.

- Te pot ajuta cu ceva ? îl întrebă precaută.

Tânărul zvâcni din cap:

- Du-te-n...

- Atunci eu te las, făcu Somalia şi dispăru în hăul întunecat din puţul liftului, unde, sub privirea înspăimîntată a fostului sinucigaş, începu să coboare lin către sol.

Chiar şi atunci când se aghezmuia mai tare, Somalia rămânea o persoană cumsecade. Şi avea un fix al ei: zicea că se născuse sub o stea norocoasă şi-i era sortit să devină cunoscută. Aşa-i ghicise o babă. O vreme se tot lăudase cu aceasta, dar apoi a renunţat, deoarece lumea aflase de atât de antisociala ei capacitate de a pluti în orice direcţie poftea şi-i întorcea spatele mormăind: "Ce-I trebuie chelului ? Tichie de mărgăritar..."

Aşa că, întrucât mintea şi îndemânarea n-o scoteau afară din casă, umbla cât era ziulica de mare prin oraş, încercând să câştige lozul cel mare: strângea ziare, ambalaje din plastic sau din carton, capace şi alte asemenea nimicuri iscate să vânture faima altora, pe care apoi le decupa, le aduna şi le expedia aiurea prin lume, în aşteptarea unei săptămâni de vis în cine ştie ce staţiune venusiană (12 şedinţe de masaj erotic gratuit!), a unui frozeur HaiBLUE multicompartimentat, extrem de economic sau, pur şi simplu, a marelui premiu de 1000 de lei neimpozabili.

Aoa s-a întâmplat ca, din obişnuinţă, să completeze şi talonul pentru concursul lansat de compartimentul urbanism: O STRADĂ ANONIMĂ PENTRU ANONIMUL DE PE STRADĂ, idee primită cu mult entuziasm de funcţionarii care se plictisiseră să tot boteze fostul Dobrogeanu-Gherea când Mareşal Antonescu, când Grigore Vasiliu-Birlic ("dar cu ăsta ce-au avut, dom'le, că l-au preschimbat în Salcâmilor ?").

- Dacă tot timpul trebuie să schimbăm ceva, atunci măcar să i se dea şi cetăţeanului o satisfacţie, au opinat consilierii. De ce să ne chinuim să tot denumim o stradă ? Mai bine facem o tombolă pentru toţi cetăţenii cu drept de vot, tragem la sorţi şi o botezăm cu numele câştigătorului.

Când puse plicul în cutia aflată la intersecţia Mazărei cu Privighetorilor, Somalia Cimpoi nici nu bănuia că strada ce avea să despartă în două noul cvartal de locuinţe de pe malul Argeşului (la nici o oră şi jumătate de centru) avea să-i poarte numele. Iar în seara extragerii, când cinci milioane de bucureşteni cu carnet de alegător au urmărit cu sufletul la gură

(după ce l-au trimis undeva pe primar, care îşi cam lungise discursul) cum se rostogolesc şi se înşiruie pe ecran cifrele alese de calculator, amărâta de femeie bătea piaţa Crepusculului, răscolind gunoaiele.

Reporterii au căutat-o mai întâi la Centrul de Asistenţă Socială a Persoanelor cu Infirmităţi, a cărei adresă o trecuse (tot din obişnuinţă) pe talon. Sora-şefă i-a lăsat să creadă că Somalia plecase la ţară, la o rudă şi avea să revină abia peste două săptămâni, în ziua când se distribuia alocaţia, dar în realitate habar nu avea de unde să o ia, femeia dispăruse din azilul mutanţilor cu mai bine de trei ani în urmă, când o căutaseră primii Dezlegători.

O echipă de la ZooM a găsit-o pe Cătălina, fiica ei, pe care o născuse la 17 ani, cu numai doi ani înainte de promulgarea legii de sterilizare a persoanelor cu deficienţe de comportament. Tată i-a fost un parapantist de la Boboc, pe care Somalia l-a cunoscut în vara lui '93 la Buşteni şi care nici n-a bănuit vreodată că a zămislit încă o odraslă.

Cătălina a avut mai mult noroc decât maică-sa, a ajuns să se vadă aşezată la casa ei. Reporterii au pus-o să-şi dea repede şorţul jos, au machiat-o sumar şi au fugit s-o filmeze cum îşi plimbă gemenele "pe strada bunicii". Erau două blonduţe buclate şi bucălate, absolut normale. Din fericire, imponderabilitatea nu se transmitea genetic.

Iar Somalia, încărcată cu pungi de alune sărate, ambalaje de napolitane, doze de răcoritoare şi pagini disparate din ediţiile de dimineaţă, intră în bătrânul zgârie-nori, fără să ştie ca în acea zi se împlinise ce-i fusese demult ursit. Păşi în tunelul pătrăţos pe unde circulase cândva liftul şi, după ce se asigură că a pus bine sticla cu rachiu de anason în buzunar, îşi adună mâinile pe piept şi se înălţă repejor, către cerul liber...

[Premiul News Letter SF la concursul pe tema "Oraşul"; Publicată în NLSF 7/98, preluată de STRING 10/98 şi ART PANORAMA 14/99; Apărută sub titlul "O prevestire împlinită" în AVERTISMENT DIN NORD-VEST 9/99]